

Bosbrand

Een territorium veroveren is één zaak, het behouden een andere. Terwijl mijn vader langs de zuidgrens van ons gebied patrouilleerde, namen onze moeder, Mia en ik deze zomer het noorden voor onze rekening. Ons territorium markeren heb ik altijd een leuke onderneming gevonden. Ik doe niets liever dan mijn klauwen aan bomen scherpen. Ook nu schoten stukken boomchors alle richtingen uit toen ik opgewekt mijn voorpoten in de boomstam plantte en klauwde. Ik rook de geur van vers hars en dennennaalden.

Goed zo, zei mijn moeder na een kritische blik. Ga nu een eindje verderop staan.

Onder haar poten verscheen een grote gele plas, wat voor de andere poema's een duidelijke boodschap was die niets anders betekende dan 'Ga weg, hier woon ik'.

Mag ik ook? Ik kan de boom heel goed besproeien, smeekte ik.

Maar Nimca's snorharen trilden. Wil je misschien dat de poema's in de omgeving denken dat hier een jong dier de wacht houdt? Dan hangen ze over een paar dagen in ons beste jachtgebied rond!

Je hebt gelijk, gaf ik toe.

Mia maakte zich klaar voor een sprong. Ze had een grote den in het vizier. *Wie het eerst boven is!*

Ik natuurlijk! zei ik. We sprongen haast tegelijk de boom in,

priemden onze klauwen in het hout en klommen naar boven. Mia aan de ene kant, ik aan de andere kant. Mijn zus had een kleine voorsprong omdat ze groter en ouder was, maar ik was leniger. De dunne top van de den zwiepte heen en weer onder ons gewicht alsof een stormwind hem schudde. Twee jonge roofkatten waren een beetje veel voor de boom, zeker als ze zo onstuimig waren en allebei wilden winnen. *Opgelet, mensen in aantocht op het wandelpad!* waarschuwde onze moeder ons.

Mia en ik schrokken zo hard dat we allebei tegelijk probeerden terug naar beneden te klimmen. Jammer genoeg brak de top van de boom daardoor af en we waren veel sneller beneden dan de bedoeling was. Gelukkig braken

de takken van de boom er-naast onze val een beetje.

Dennennaalden zwiepten tegen mijn rug.

Terwijl ik neerstortte, draai-

de ik me om en ik kwam op mijn vier poten terecht. Mia echter raakte een tak en tuimelde onelegant op de grond, een schande voor elke kat.

Au, jammerde ze.

Dat wilde ik net zeggen, mopperde ik en ik begon aan een poetsbeurt van mijn vacht om de dennennaalden te verwijderen.

Waarschijnlijk hadden de mensen ons gehoord. Hun geluiden verstomden even, toen pas durfden ze dichterbij te komen. We trokken ons met z'n drieën zachtjes terug in het kreupelhout, dat uit woekerende dode takken en struikgewas bestond. Geboeid keek ik toe hoe de twee wandelaars, een man en een vrouw, witte staafjes in hun mond hielden en ze aanstaken, zodat er een walgelijk ruikende rook uit opsteeg. Zoiets konden ze toch niet uit vrije wil inademen? Zouden hun ouders het hun opgedragen hebben? Arme mensen.

Een van de staafjes was erg kort geworden. De vrouw nam het uit haar mond en gooide het weg. Daarop zette ze haar tocht verder, babbelend met haar begeleider. We maakten van de gelegenheid gebruik om in de tegenovergestelde richting weg te rennen.

Maar ver kwamen we niet. Mia bleef staan. *Ruik je dat?*

Ja, nu ze het zei ... *O nee!* Ik huiverde en als vanzelf lagen mijn oren plat tegen mijn kop en begon ik te blazen. Het rook naar vuur en brandend hout.

Die sigaret, gromde onze moeder. Idioten! Waarom hebben ze die peuk zomaar weggegooid? Ik heb ook al eens zo'n ding uitgeprobeerd, echt walgelijk! Maar ik heb het in het zand uitgedrukt, zodat het doofde.

Wat? Heb jij dat ook al eens uitgeprobeerd? Ik was verbaasd.

Ik heb alles wat er in de mensenwereld bestaat al eens uitgeprobeerd, antwoordde Nimca. *Je bent niet de enige van ons gezin die nieuwsgierig is.*

Ze bleef besluiteloos staan en keek om. Toen besloot ze samen terug te lopen om de situatie te inspecteren. Onze vachtharen stonden recht overeind terwijl Mia en ik naar het vuur keken, dat zich een weg baande door het droge kreupelhout. Likkend kroop een geeloranje vlam een den op en begon die te verslinden. De naalden werden zwart en de hitte kwam me tegemoet. De bijtende rook prikte in mijn neus. We weken enkele passen achteruit.

Kunnen we iets doen? vroeg Mia onzeker. *Misschien moeten we ons transformeren in onze mensengedaante.*

Daarvoor is het te laat, antwoordde mijn moeder nors. *We moeten hier weg. Vuur is gevaarlijk.*

Maar de mensen kunnen het vuur blussen, toch? vroeg ik bezorgd. Ik deinsde nog enkele meters achteruit, want de vlammen kropen knisperend omhoog in elke boom die ze tegenkwamen en werden steeds groter. Het was angstaanjagend.

Ja, maar soms blussen ze niet en laten ze het vuur branden, legde Nimca uit. *Ze draaide zich om en liep ervandoor. Vooruit, wegwezen hier!*

Gelukkig verspreidde het vuur zich niet snel, het was windstil en we konden gemakkelijk ontsnappen. Vast zouden ook anderen op tijd op de vlucht kunnen slaan. Ik zag een haas en een mikkende eekhoorn rennen, weg van de hitte. Maar langzamere dieren hadden wel een probleem. Ik keek met spanning toe hoe een groep kruipende diertjes zich uit de voeten maakte en aan het vuur probeerden te ontkomen. Kevers, gestreepte sprinkhanen, spinnen, een slang ... slechts enkelen zouden het halen om zichzelf in veiligheid te brengen.

Andere dieren maakten van de gelegenheid gebruik om zich van een hapje te voorzien. Een wasbeer liep rustig tussen de kruipende diertjes rond en stopte zijn muil vol met sprinkhanen.

Dat kunnen wij toch ook doen, merkte Mia op, die zoals steeds honger had. Ze had een muis op het oog die haastig en in paniek onder een omgevallen boom door kroop.

Vergeet dat maar! Vooruit nu, sneller! zei Nimca opgejaagd.

Jaja, het is al goed. Met lichte tegenzin ging Mia in een hogere versnelling. Hoe zouden gegrilde muizen smaken?

Even zag het ernaar uit dat we zouden ontkomen aan het vuur. Maar de wind draaide en gaf de vlammen een zet.

De wind dreef het vuur voor zich uit, blies het meer zuurstof toe en zweepte het steeds verder vooruit. Precies in onze richting! De vlammen sprongen nu van boom naar boom en verslonden het hout met een razendnelle gulzigheid. Hoe meer ze schrokken, hoe hoger ze de hemel in schoten.

Donder en bliksem, mompelde mijn moeder. Ik hoorde angst in haar stem. *Rennen! Rennen voor je leven!*

We renden. Mijn adem ging snel, maar het was een kwelling om de bittere lucht in te ademen. Een grijsgele walm omsingelde

ons. Hoe snel onze poten ons ook droegen, het vuur zat ons op de hielen. We spurtten het bos uit en kwamen in een veld. Hier zou het vuur niet veel voer vinden. Er was geen hout, misschien waren we hier in veiligheid?

Nee, dat bleek niet het geval. De volgende windstoot deed de vlammen over het gras kruipen. Het leek alsof ze erover stroomden als water en ze lieten alleen zwart achter zich waar het voorheen groen was geweest.

Uit een brandende struik zeilden vonken de lucht in, dwarrelden neer en enkele daarvan kwamen op Mia's vacht terecht. Briesend draaide mijn grote zus zich om en blies naar het vuur. *Laat ons met rust, jij verdomde bomenvreter!*

Hou op! We moeten doorrennen! riep onze moeder.

Zinderend van woede keek Mia haar aan. *Wat heeft het voor zin om gewoon verder te hollen? Als we zo doorgaan, zijn we weldra dood! We moeten nadenken over waar we heen willen.*

Het gebeurde niet vaak dat Mia onze moeder uitdaagde. Meestal was ik degene die met ongewone ideeën op de proppen kwam. Ik staarde mijn zus verbijsterd aan.

We moeten tegen de windrichting in lopen, volg me, antwoordde onze altijd zo verstandige moeder. *Op die manier kunnen we misschien ...*

Dat zal ons niet redden! brulde Mia. *We moeten naar water lopen! Is hier ergens water, mama?* Mia was de enige in onze familie die van water hield en in haar mensengedaante uit vrije wil zwom.

Er is een meer, maar het is een heel eind hiervandaan, antwoordde Nimca.

We moeten erheen, zei ik en ik miauwde luid van de pijn toen

mijn poot op een gloeiende tak belandde. Maar het onstuimige vuur bruiste en joeg me zo veel angst aan dat ik de pijn vergat en me haastte om Nimca en Mia bij te benen.

Voor ons ontrolde zich een breed grijs lint, dat met een witte streep was versierd en door het bos leidde. Een weg. Hoewel mijn moeder niet van wegen hield, rende ze er deze keer blij op af. *Dit geeft ons voorsprong,* hijgde Nimca opgelucht toen ze aan de andere kant van het asfalt tot stilstand was gekomen. *Dat grijze spul brandt niet en als we geluk hebben, zal het vuur er niet overheen gaan.*

Haar flanken gingen ranzendsnel op en neer terwijl ze probeerde weer op adem te komen.

Kun je nog lopen? vroeg ik en ik vlijde me tegen haar aan.

Ja, heel even pauzeren en dan rennen we verder. Maar hoe is het met jou, Carag? vroeg ze met een bezorgde blik.

Een beetje pijn aan mijn poot, dat is alles, loog ik en ik likte aan mijn teenkussentjes. Verdorie, ik had een dikke brandblaar opgelopen.

Gespannen keken we toe in de hoop dat de weg het vuur kon tegenhouden. En ja, de vlammen stokten omdat ze geen voer meer vonden. We slaakten alle drie een zucht van opluchting. Een paar seconden later zag ik geschrokken hoe de wind vonken en gloeiende stukken schors over het asfalt blies. Zouden ze weldra het droge kreupelhout aan de andere kant in vuur en vlam zetten? *Nee, alsjeblieft niet,* smeekte mijn moeder. Maar de wind luisterde niet naar haar. Onze vlucht was nog niet ten einde!

We krompen ineen toen er uit de walm een auto opdoemde. Hij was zwaargeladen met allerhande materiaal en er zaten

allemaal mensen in die helmen en gele jassen droegen. Niet veel later hoorde ik het ratelende geluid van een van die reusachtige libellen, die helikopters worden genoemd.

Dat zijn de mensen met hun toverkunsten! juichte ik. *Wedden dat ze ons zullen helpen?*

Mia gaf me een por. *Jij en je mensen altijd! Toverkunst of niet, wij moeten nu zo snel mogelijk naar het water, anders ...*

Plets! Daar had je het water, maar we hadden niet verwacht dat het uit de lucht zou vallen. Even voelde het alsof we onder een waterval stonden. Maar de regen stopte al snel. Verbluft en met doordrenkte vacht keken Nimca, Mia en ik elkaar aan.

Het water druppelde van onze snorharen op de grond.

Dat zal vast van de helikopter komen, zei onze moeder en ze schudde zich. *Zoiets heb ik al eens vanuit de verte gezien.*

Ik ben niet gek op dat soort toverkunstjes, moest ik toegeven.

Wees niet zo dwaas, Carag, ze hebben ons een dienst bewezen, mopperde Mia. En inderdaad, onze natte vacht maakte de hitte iets draaglijker. Jammer genoeg volstond de douche niet om de bomen die in lichterlaaie stonden te blussen. Nu waren de vlammen ook de weg overgestoken. Uit een vliegende vonk spatte een kleine vlam onze kant op. Razendsnel groeide hij tot een grote

brand. Onze vacht droogde in een mum van tijd. Dampend en zo snel we konden, zetten we het weer op een rennen.

De pijn aan mijn poot werd steeds heviger en ik kon het niet langer verbergen. Ik hinkte. Mia en Nimca bleven bij me, maar ik voelde hun zenuwen omdat ik steeds langzamer begon te lopen. *Nog een klein stukje, we zijn er bijna,* vuurde Mia me aan.

Bijna, ja ... Als het meer maar niet uitgedroogd is, zei Nimca. Ik schrok. *Wat? Kan een meer uitdrogen?*

Tja, heel af en toe. Als het al lang niet meer heeft geregend, voegde onze moeder er snel aan toe.

Na een laatste sprint kwamen we uit op een zompige open plek. In het midden ontwaarde ik meteen een meertje, dat omgeven was met riet. Opgelucht zag ik dat er nog water in stond. Wat een geluk! Alleen jammer dat het meertje al bezet was. Een achtkoppige kudde wapiti's was op hetzelfde idee gekomen als wij. De dieren waren diep het water in gewaad om zich in veiligheid te brengen. We keken elkaar wantrouwig aan. Toen bewogen de wapiti's zich naar één kant van het meer, wij bleven aan de andere kant. Honger had ik op dit moment echt niet!

Een poosje loerden we naar elkaar. Toen tuurden we weer in de richting van onze gemeenschappelijke vijand, die steeds dichterbij rolde, naar de open plek toe. De modder en het water waren een verademing voor mijn poot. *O, dat voelt goed,* zuchtte ik.

Daar kun je zo meteen nog meer van krijgen, Carag, kondigde mijn moeder aan. *Als het te heet wordt, moeten we kopje-onder gaan.*

Leuk, reageerde ik mat.

Razend kwam het vuur steeds dichterbij. Het gebulder over-

stemde alle andere geluiden. De zompige weide viel niet meteen in de smaak, maar toch stond het hele bos rond ons in vlam en kroop het vuur tot op enkele meters naar ons toe. De lucht was zo heet dat mijn longen het vuur haast begaven telkens als ik inademde. Bij de oever werd het te heet en de wapiti's zwommen naar het midden van het meer. Wij volgden hun voorbeeld. Ik rook de geur van verschroeide haren. Was dat mijn vacht?

Duiken! schreeuwde onze moeder ons toe en deze keer zeurde ik niet. Ik hield mijn adem in en dwong mezelf om mijn kop onder water te duwen. Steeds opnieuw, tot het vuur alles wat eetbaar was verorberd had en verder trok.

We bleven in het kleine meer en wachtten tot de zon onderging en het vuur een verre, roodgele schijn aan de horizon was. Toen sleepten we ons bibberend aan land. Voor de afwisseling hadden we het nu koud.

Aáh, riep Mia.

Wat is er? Ben je op een kikker getrapt? probeerde ik te grappen, maar niemand reageerde. Uitgeput strekte mijn doorweekte moeder zich op de zwarte grond uit. Toen ze weer op haar poten stond, leek ze sprekend op de zwarte panter waarover ze ons ooit verteld had.

De verschroeide aarde voelde nog steeds warm aan, maar niet meer heet. We hadden het gehaald – en de wapiti's ook! Na een poosje kwamen ze het water uit, wierpen ons een laatste blik toe en liepen weg. Een van hen snoof ons een zachte afscheidsgroet toe.

Later hebben we die wapiti's nog een keer weergezien, maar we hebben er ook toen van afgezien op hen te jagen. Blijkbaar scheidt

het een band als je samen in een meer de veiligheid hebt gezocht.

Misschien zou ik het ooit aan Lou vertellen. Tenslotte was zij ook een wapiti. Maar daar was nu geen tijd voor. Op school hadden we het vak gedrag in bijzondere gevallen. Met de zomer in het vooruitzicht, en dus ook het seizoen van de bosbranden, oefenden we in groepjes van twee hoe we een vuur in de wildernis konden blussen zolang het nog klein is. En dat zonder brandblusser!

Lou en ik werkten samen, zij in haar tweede gedaante als wapiti, ik als blonde jongen met goudgroene ogen. Nog niet zo lang geleden zou mijn hart hebben stilgestaan bij de gedachte alleen al dat ik samen met Lou een team zou vormen, maar zaken veranderen.

Heb jij een idee? vroeg ze me en ze staaarde hulpeloos naar de vlam in de vuurschaal die onderaan met zand was gevuld. *Ik zou het met mijn speeksel kunnen proberen ...*

Ik grijnsde. 'Als je genoeg speeksel hebt. Kijk daar, kijk naar die kruiden wat verderop. Loopt het water je nu niet in de mond?'

Mm, ja, die zien er lekker uit, antwoordde Lou en ze spuwde. Het siste een beetje, de vlam flakkerde wat, maar veel meer gebeurde er niet. We moesten iets anders bedenken.

Ik krabde aan mijn hoofd en liet mijn blik glijden over de dingen die op het binnenplein verspreid lagen, waaronder stenen en een grote tak. 'Misschien kunnen we de vlam doodslaan.'

Hola, ik wist helemaal niet dat jij zo meedogenloos bent, grapt Lou.

'Alleen op donderdagen,' zei ik. Ik nam de tak en sloeg ermee op de vlam. Tja, de tak brak, maar ik had wel korte metten gemaakt met de vlam. Lou stak haar voorpoot uit om onze overwinning met een high five te bezegelen.

Holly en Brandon waren nog niet zover.

‘Nog wat verder!’ moedigde Bridger onze vriendin aan, die in haar gedaante van eekhoortje probeerde met haar pootjes haar t-shirt, dat ze tijdens haar transformatie had uitgetrokken, over de vuurschaal te trekken. ‘Het lukt vaak om het vuur te verstikken als je ...’

Maar op dat moment zagen ze de randen van het t-shirt verkolen en het kledingstuk ging in vlammen op. Holly draaide heftig rond de schaal en probeerde te redden wat er nog te redden viel. *Verdomde wormstekige notendrek, stop met branden, jij stom rotvuur! Ik zal je kleinkrijgen! Ik zorg wel voor een zondvloed!*

Maar het vuur was niet onder de indruk.

‘Laat mij het liever doen, Holly,’ zei Brandon een beetje neerbuigend. ‘Tenslotte heb ik stage gelopen bij de brandweer.’ Na toestemming van meneer Bridger veranderde hij van gedaante, stapte met zijn forse lijf op de vuurschaal af en stampte de vlam uit met zijn grote hoeven.

James Bridger knikte. ‘Deze keer is het je gelukt, maar als de vlam te groot is en je vacht vat vlam, ben je verloren.’

Natuurlijk keek ik steeds weer vanuit mijn ooghoeken naar Tikaani, die niet als poolwolf maar in haar mensengedaante met haar roedelvriend Bo samenwerkte. Tikaani, mijn vriendin. Ik kon het nog steeds amper geloven. Tot nu toe wist niemand er iets van. Hoe zouden de anderen reageren als ze het te weten kwamen?

Ook Tikaani kwam uiteindelijk op het idee om de vlam met haar poten uit te stampen. Gelukt! Ze draaide zich naar me om met een sluike glimlach die ik eveneens stiekem beantwoordde.

De twee van het andere wolventeam leken de oefening vre-

selijk saai te vinden. Cliff was in zijn wolvengedaante en hief gewoonweg zijn achterpoot op in de richting van de vlam. En met dezelfde bedoeling deed Jeffrey als mens de rits van zijn broek open. Jammer genoeg mikten ze allebei niet heel precies omdat ze vooral bekommerd waren om elkaar niet te raken. Het vuur in hun schaal werd alsmat groter.

Kattenpis! mompelde Jeffrey.

O, wat aardig. Sinds mijn vader dierentalen onderwees aan onze school, hield Jeffrey nog minder van poema's dan daarvoor, want Xamber dulde Jeffrey's houding vaak niet.

Ondertussen was mijn vader, ondanks Lissa Clearwaters voorstel om wat langer te blijven, naar zijn territorium teruggekeerd. Jammer.

Kan ik jullie helpen? vroeg Brandon, maar hij wachtte het antwoord van de wolven niet af en even later moest de vlam aan zijn geweldige gele stortvloed geloven. Er weerklonk onder de andere leerlingen een vrolijk applaus hoewel er een vreselijke stank uit het vuur opsteeg.

‘Jullie weten toch dat jullie hier achteraf moeten opruimen?’ zei James Bridger.

De getroffen teamleden jammerden luid en Jeffrey keek Brandon boos aan. ‘Jij behaarde kluns, wat heb je nu weer gedaan, verdomd!’

Miro ging in zijn mensengedaante op handen en knieën zitten en snuffelde uiterst geïnteresseerd aan de geursporen. ‘Nee, nee, laat dat,’ mompelde Cliff en hij trok Miro bij zijn arm weer overeind. ‘Zoiets doe je niet als mens, oké?’

‘Oké,’ zei onze welpenjongen gehoorzaam en hij liep terug naar zijn team. Hij had het goed getroffen met Leroy als partner.

Met zijn korte maar sterke pootjes strooide onze stinkdierwood-walker gewoonweg zand over het vuur en in een mum van tijd was het geblust. Opgelucht deed iedereen bij wie het vuur nog brandde hem na.

Maar de vreugde die gepaard ging met hun succes, kon ik niet ten volle delen. Onze vijand was op dit moment vooral Andrew Milling. De aanslagen van de woodwalkers die hem trouw waren en die gericht waren tegen de mensen, duurden nu al een hele maand. Mensen waren gewond geraakt en er waren zelfs doden gevallen. En dat was jammer genoeg nog maar het begin. Die verdomde poemawoodwalker was nog wat veel ergers van plan. Frankie had op een van Millings basissen ontdekt dat de Grote Dag van de Wraak in juni zou plaatsvinden. Misschien omdat Millings dochter, die door een jager was doodgeschoten, June heette.

En gisteren was juni begonnen.